

Συνεστήθη δὲ ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας—ἡ μεγίστη τράπεζα τοῦ κόσμου—τὸ 1694. Ἀφοῦ ὑπὸ διαφόρων ὑπεβλήθησαν διάφορα σχέδια τραπεζιτικοῦ συστήματος, ἐνηργήθη, τόλος, ἡ πρότασις Σκώτου τινὸς, ὀνομαζούμενου Patterson. Τῆς κυβερνήσεως τοῦ Γυλιέλμου Γ'. εἰς μεγίστην ἔνδειαν χρημάτων εὐρισκομένης, ἀπεφασίσθη νὰ διανείσωσιν εἰς αὐτὴν 1,200,000λ., νὰ λάβωσι δὲ πρὸς ἀνταμοιβὴν οἱ διαιτησταὶ χάρτην συσσωματώσεως ὡς τραπεζιτικὴ ἑταῖρία. Ὁ χάρτης οὗτος ἐνεπιστεύετο τὴν διαχείρισιν τῆς Τραπέζης εἰς ἓνα κυβερνήτην, ἓνα τοποτηρητὴν κυβερνήτην, καὶ εἰκοσιτεσσαρας διευθυντάς. Κατὰ πρῶτον ὁ χάρτης περιωρίζετο εἰς ἕνδεκα ἔτη· ἀλλ' ἀνεκαίνισθη κατὰ διαιρόρους ἐποχὰς ἔκτοτε· ἡ τελευταία ἀνανέωσις ἔγινε τὸ 1833, καθ' ὃ ἔτος ἔξετάθη μέχρι τοῦ 1855, μὲ πρόβλεψιν δημως νὰ ἐμπορῇ ν' ἀφαρεθῇ τὸ 1845, ἀν τοῦτο ἐγκριθῇ ὑπὸ τῶν Βουλῶν, καὶ ἀν ἦναι ἀποπληρωμένα τὰ εἰς τὴν Τράπεζαν χρέον τῆς Κυβερνήσεως. Ἡσαν δὲ τὰ χρέα ταῦτα τὸ μὲν 1833, 14,686,804λ., τὸ δὲ 1837, 11,015,100λ.

Τὸ 1832 ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν Τράπεζαν 820 γραμματικοὶ καὶ βαστάζοι, καὶ 38 τυπογράφοι καὶ γλύπται· ἥσαν δὲ περιπλόν 193 ὑπέργυροι γραμματεῖς, λαμβάνοντες εἰς συντάξεις ἔτησίους 31,243λ., κατὰ μέσον δρον 161λ. ἔκαστος. Κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος οἱ μισθοὶ καὶ αἱ συντάξεις συνεποσοῦντο εἰς 218,003λ., ἡ οἰκιακὴ δαπάνη εἰς 39,187λ., τὰ σιτηρέσια τῶν διευθυντῶν ἥσαν 8000λ· τὸ δὲ ἐνοίκιον τῆς οἰκοδομῆς ἐλογαριάσθη ὡς ἀξίζον 35,000λ., καὶ 5000λ. αἱ κατ' ἔτος ἀπαιτούμεναι διορθώσεις, ἐπισκευαὶ, κλπ.

Ἡ Τράπεζα εἶναι ἀνοικτὴ ἀπὸ τὰς ἐννέα τὸ πρωτόμερον τῶν πέντε μετὰ τὴν μεσημβρίαν, καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας. Εἰσέρχεται δὲ πᾶς τις ἐλευθέρως εἰς τὰ κυριώτερα τῶν δωματίων αὐτῆς. Εἰς τὴν πρεμένην κυκλοειδῆ αἴθουσαν (Rotunda) συνάρχονται πάμπολοι ἐκ πάσης τάξεως καὶ παντὸς ἔθνους, διὰ ν' ἀγοράσσωσιν ἡ νὰ πωλήσωσιν ἐθνικὰς ὄμολογίας. Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πληρωμῶν ἐκπλήσσεται τὶς βλέπων τὴν ποσότητα τοῦ κατὰ στιγμὴν ἐκδιδούμενου χρυσοῦ. Τὴν 14ην τοῦ Μαΐου 1832, ἐπληρώθησαν εἰς χρυσίον 307,000λ. Τραπεζῖται καὶ ἄλλοι, ἀδρὰς ποσότητας χρυσίου λαμβάνοντες, δέχονται αὐτὰς μὲ τὸ ζύγιον, εἰς σακκία. Οὕτω δὲ ἐμπορεῖ νὰ πληρωθῇ εἰς μίαν ἡμέραν ὅποιαδήποτε ποσότης.

Ἐνίστε συμβαίνει καὶ αἱ δρομὴ τῆς Τραπέζης τούτοις, ἡ δημόσιος εἰς αὐτὴν ἐμπιστοσύνη κλονεῖται, καὶ οἱ τὰ γραμμάτια τῆς κρατοῦντες συρρέουν παμπληθεῖ πρὸς ἔξαργύρωσιν αὐτῶν. Μία τῶν σημαντικωτέρων ἔγινε τὸ 1745, καθ' ἣν περίστασιν ἡ Τράπεζα ἐπλήρουν ἀργύριον ἀντὶ χρυσίου, ὥστε νὰ κερδαίνῃ καιρόν. Ἀλλη ἔτι σπουδαιοτέρα συνέβη τὸ 1797. Τότε ὁ φόβος μῆνι γείσαριστος οἱ Γάλλοι ἐκυρίευε τὸ δημόσιον, ἡ κυβερνήσις ἀπήτει χρήματα, καὶ ἡ δημόσιος ἐμπιστοσύνη τοῦ κεκλονήμένη. Τὴν 25ην

Φεβρουαρίου, 1797, ἡμέραν Σαββάτου, ἐμενεν εἰς τὰς Θίκας τῆς Τραπέζης ἡ ποσότης μόνον 1,270,000λ. εἰς νομίσματα καὶ μέταλλα. Τὴν Δευτέραν διάταγμα βασιλικὸν ἐμοιράσθη εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνηγμένον περὶ τὴν Τράπεζαν εἰς ἀπαίτησιν χρυσοῦ, ὑποδηλοῦν ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶχεν ἀπαλλάξειν τὴν Τράπεζαν ἀπὸ πληρωμάς εἰς μετρητά. Τότε δὲ κατὰ συνέπειαν τῆς χρηματικῆς ταύτης στενοχωρίας ἔλαβεν ἀδειαν ἡ Τράπεζα νὰ ἐκδώσῃ γραμμάτια καὶ μικῆς Λίτρας Στηρλίνης, τὰ ὅποια ὅμως μετὰ τὴν παύσιν τοῦ μακροῦ καὶ δαπανηροῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου αὔστηρῶς ἀπηγορεύθησαν.

Ἡ ἐσχάτη ἀξιοσημείωτος καταδρομὴ συνέβη τὸ 1825. Τὸν Ἀπρίλιον ἡ Μάϊον τοῦ ἔτους αὐτοῦ εἶχεν ἡ Τράπεζα περὶ τὰ 10,000,000λ. εἰς πολύτιμα μέταλλα, τὸν δὲ Νοέμβριον εἶγεν καταντήσειν εἰς 1,300,000λ. Ἐπὶ τῆς καταδρομῆς ὁ χρυσὸς ἐνεχειρίζετο εὐθὺς ὅτ' ἐξητεῖτο, εἰς σακκία ἐξ εἰκοσιπέντε φλωρίων. Ἄλλ' εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν, λέγει εἰς τῶν τῆς Τραπέζης Διυθυντῶν, «μέταλλον εἰσήρχετο, καὶ τὸ Νομισματοχοκεῖον ἐκοπτεν· ἡμέραν καὶ νύκτα εἰργάζοντο· ἀδιακόπως ἐλαμβάνομεν χρυσὸν ἔξωθεν, καὶ νόμισμα ἐκ τοῦ Νομισματοκοπείου.» Εἰς μίαν ἡμέραν ἔξωφλησεν ἡ Τράπεζα 4200 γραμμάτια. Τὴν 8ην Δεκεμβρίου, 1825, αἱ εἰς τὴν Τράπεζαν ἔξοφλήσεις ἥσαν 7,500,000λ. τὴν 15ην ἥσαν 11,500,000λ. τὴν 22ην 14,500,000λ. καὶ τὴν 29ην ἥσαν 15,000,000λ.

Η ΠΟΛΙΣ ΓΕΝΟΒΑ.

Αἱ πόλεις καὶ αἱ αὐτοκρατορίαι ὁπωσδιγόμοιάζουσι μὲ τὸ ἀνθρώπινον σύστημα· ἀδύνατοι καὶ απειναὶ τὴν ἀρχὴν, ἐνισχύονται καὶ κραταιοῦνται, ἐωσὶ καὶ ὑπερηφάνως νὰ βλέπωσι τὰς ἔστωταν ἀσθενετέρας βαθμοῦδὸν ἐπειτα παρακμάζουσι κατὰ τὴν δύναμιν, καὶ μετὰ πλειότερον ἡ ὀλγάτερον χρόνου διστημα, συμμιγούνται μὲ τὸ χῶμα, τίποτε μὴ διασώνυσαι τῆς πρότερας αὐτῶν ἐνδόξου καταστάσεως εἰμῆτά μάρμαρα καὶ τοὺς λίθους των. Τοῦτο ἐπαθεν ἡ Βαβυλὼν καὶ αἱ αἴτης Αἴγυπτου Θῆβαι,—τοῦτο σχεδὴ ἐπαθον αἱ Ἀτῆς Αἴγυπτου Θῆβαι,—τοῦτο σχεδὴ ἐπαθον αἱ Σπάρτη,—καὶ τοῦτο, τὰ Βαθμὸν ὑποδέέστερον, πάσχουσι πολλαὶ τῆς Ἰταλίας πόλεις· διότι, ἢν καὶ ἡ Ρώμη, ἡ Βενετία, καὶ ἡ Ἐνοβα, ἦναι ἀκόμη πόλεις πολλοῦ λόγου ἀξιαὶ, ικανῶμ· ὅλον τοῦτο ἔξεποσον ἀφ' ὅ.τι ἥσαν εἰς παρελθόνις αἰῶνας.

Καὶ περὶ μὲν τῆς Ρώμης, ταῖτια δσα ἐπέφεραν τὴν μεταβολὴν εἰς τὴν κατάσταν αὐτῆς, εἰναι πλεῖστα καὶ πολυπλοκώτατα, ὥστε ἵνα αἰνιχθῶμεν μόνον αὐτὰ εἶναι ἀδύνατον ἐνταῦθι ἀλλ' εἰς τὴν Γένοβαν καὶ Βενετίαν ἐμπορικὰ αἰτι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἐπροξένησαν τὴν παρακμήν. οὓς θησαυροὺς τῆς Ἀνατολῆς,—τὰ ἀρώματα, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὸν χρυσὸν, τὰ μετάξωτα, κτλ., γνωρίζει ἀπὸ δισχιλίων ἔτῶν καὶ ἐπίκεινα ἡ Εὐρώπη λέλαχε δὲν εἶναι εἰμὴ τρεῖς

ῆμισυ ἑκατονταετηρίδες, ἀφοῦ ἐγνωρίσθη ὁ διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος δρόμος εἰς τὰς Ἰνδίας. Πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πόρου τούτου, φυσικὰ ἔχειά-
ζοντο ἄλλοι τρόποι τοῦ μετακομίζειν τὰ τῆς Ἰνδίας προϊόντα· ἡσαν δὲ δύο οἱ χωριώτεροι· εἰς μὲν, νὰ διέρ-
χωνται τὴν Ἰνδίαν, Περσίαν, Ἀραβίαν, Συρίαν, Αζ-
γυπτον, κλπ. κατὰ συνοδοιπορίας ἑκατοστὰς ἐμπόρων περιεχούσας, μὲ τὰς καμήλους αυτῶν φορτωμένας ἀπὸ πραγματείας, καὶ νὰ προβαίνωσιν οὖτας εἰς λιμένα τινὰ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Μεσογείου Θάλασσης· ἄλλος δὲ, νὰ ἐπιβιβάζωσιν εἰς πλοῖα τὰς πραγματείας εἰς τινὰ τῶν λιμένων τῆς Ἰνδίας, Περσίας, καὶ Ἀραβίας, καὶ ἀναπλέοντες τὴν Ἑρυθρὰν Θάλασσαν ν' ἀπο-
βιβάζωσιν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ Σουέζ· τέλος δὲ, νὰ τὰς φορτόνωσιν ἐπ' ἄλλου πλοίου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τῆς Αἴγυπτου λιμένων.

Αἱ πραγματεῖαι αὗται ἀπεβιβάζοντο εἰς Εὐρωπαϊ-
κόν τινα λιμένα· ἡ δὲ Γένοβα καὶ ἡ Βενετία χρεωστού-
σι μέγα μέρος τῆς πρὸ πεντακοσίων ἑτᾶν δυνάμεως αὐ-
τῶν εἰς τὸ διὰ αὐτὰς ἡσαν οἱ χωριώτεροι λιμένες, εἰς τοὺς
ὅποιους ἐνηργεῖτο ἡ μεταξὺ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἐμπορία. Ἄλλ' δὲ οἱ Πορτογάλλοι ἀνεκάλυψαν τὸν
εἰς τὰς Ἰνδίας δρόμον διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς
Ἐλπίδος, οἱ δύο Ἰταλικοὶ λιμένες ἔλαβον πληγὴν, ήτις,
ἀπὸ περιστάσεις πολιτικὰς βοηθουμένη, κατεβίβασεν
αὐτὰς ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἑκείνης θέσεως, τὴν ὅποιαν ποτὲ
πλέον ἔχοτε δὲν ἀνέκτησαν.

Ἡ Γάνοβα, ἡ Γένονα, κεῖται ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τῆς
Ἰταλίας ἐν τῷ μέσῳ ήμισεληνοειδοῦς κόλπου, ἔκτεινο-
μένου ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Βόρειον Τοσκάναν· περικλείεται δὲ εἰς λιμένα, τὸν ὅποιον σχηματίζουσι
δύο προκυαταὶ εἰς τὴν Θάλασσαν ἔχεισαν καὶ το-
σοῦτον πρεγγίζουσαι, ὥστε ν' ἀρίνεται μεταξὺ τῶν
ἡμίσεως μίσου ἀπόστασις. Αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ οἰκίαι
ἔκτεινονται ἡμίσυ μίλιον περὶ τὰς δυχας τοῦ λιμέ-
νος, ὑψοῦντα δὲ ὑπεράνω ἀλλήλων εἰς τὸν διποτέν γή-
λορον, ἀστισχεῖ ἐπὶ κορυφῆς κανονοστάσια καὶ ὄχυ-
ρωματα· διοτὸ δέξιωτερικὸν σύνορον τῆς πόλεως ἀπὸ
τὸ μέρος τῆς ρᾶς εἶναι σχεδὸν ὅκτω μιλίων.

Ἡ πόλις φανταται ὑπερβολῇ λαμπρὰ εἰς τὸν ἐκ τῆς
Θαλάσσης πληγάζοντα, διὰ τὰ πολυτελῆ μαρμάρινα
παλάτια τὰ παταχοῦ διατεταγμένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν
τοῦ ὑπεράνω λου· ἔχρησίμευον δ' αἱ μεγαλοπρεπεῖς
αὗται οἰκοδομαὶ τῶν εὐγενῶν κατοικίαι, ὅποτε ἡ
δημοκρατία ἡτοίκης τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της. Αἱ
ὁδοὶ δύμως εἶναι καὶ τὸ πλεῖστον μέρος στενά· τρεῖς
μόνον ἐμποροῦν νόνομασθῶσι πλατεῖαι καὶ ὡραῖαι.

Διαφόρους εὐμόνους ἑκκλησίας περιέχει ἡ Γένοβα.
Εἰς τὴν λεγομένην Carignano προσέρχεται τις ἀπὸ
γέφυραν τρικάμαρο κατεσκευασμένην ἀνωθεν, οὐχὶ
ποταμοῦ, ἀλλὰ βαθὺς κοιλάδος, ἡ ὅποια τώρα κατέ-
χεται ὡς ὁδός· θαυμαῖεται δὲ ὁ διαβάτης, ὅταν ἐκ τῆς
γεφύρας θεωρῶν βλέπακραν ὑποκάτω του τὰ δώματα
διατόρων ἑξαστέγων τῶν. Ἡ ἑκκλησία εἶναι τετρά-

γωνος οἰκοδομὴ, κεκοσμημένη μὲ Κορινθιακοὺς παρα-
στάτας (pillasters.) Αἱ τέσσαρες πλευραὶ ἔχουν δομοι
καλλωπίσματα, ἐκ δὲ τοῦ κέντρου ἀνυψοῦται θόλος. Τὸ
ἐνδότερον ἔχει Ἐλληνικοῦ σταυροῦ σχῆμα. Ἐκ τῆς
κορυφῆς ἡ θέα εἶναι λαμπροτάτη, συμπεριλαμβάνοντα
τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως, τὸν λιμένα, τὰς προκυ-
μαῖας, καὶ τοὺς περικειμένους λόφους. Σημειωτόν δ'
ἐνταῦθα ὡς δεῖγμα σημαντικώτατον τοῦ ἀμέτρου πλού-
του τῶν παλαιῶν εὐγενῶν τῆς πόλεως ταύτης, ὅτι τὴν
μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἑκκλησίαν ἔκτισεν ἴδιᾳ δαπάνη
πατρίκιος τις Σαύλης ὀνομαζόμενος, καὶ ὅτι τὴν ἄγου-
σαν εἰς αὐτὴν γέφυραν κατεσκεύασεν ὁ νιός του διὰ νὰ
εὐκολύνῃ τὸν εἰς τὴν ἑκκλησίαν δρόμον.

Ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἑκκλησία τοῦ Ἅγιου Λαυρεντίου
ἀνηγέρθη τὴν ἐνδεκάτην ἑκατονταετηρίδα, παριστά-
νει δὲ πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῆς σημεῖα. Ἀρχι-
τεκτονικὴν ἔχει τῆς Γ' οἰστικῆς τάξεως, καὶ περικλείεται
εἰς μέλαν καὶ λευκὸν μάρμαρον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου
εύρισκεται εἰκονισμένον τὸ μαρτύριον τοῦ Ἅγιου Λαυ-
ρεντίου, ἀνάγλυπτον. Ἡ εἰσόδος σύγκειται ἀπὸ τρεῖς
μεγαλοπρεπῆ θύρας, μὲ ψηλὰς ὁξείας καμάρας, καὶ
μὲ κυκλοειδῆ παράθυρα ὑπεράνω.

Ἡ Γένοβα δὲν στερεῖται ἀπὸ καταστήματα ἐλεη-
μονικὰ πρὸς περίθαλψιν τῶν πενήτων καὶ ἡρρώστη-
μένων. Δύο νοσοκομεῖα ὑπάρχουσι, θαυμαστὰ διὰ
τὸ μέγεθος, τὴν ἐστωτικὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὰς ἔξαι-
ρέτους ἀναπαύσεις. Οἰκογένειά τις ἐξ εὐπατριδῶν,
λέγει ὁ περιηγητής Eustace, ἐδαπάνα καθ' ἑκάστην
περὶ τὰ ἑκατὸν πεντήκοντα δίστηλα εἰς τροφὰς διὰ
τοὺς ἐνδεεῖς. "Ἄλλος τις εὐγενής, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε
κληρονόμους, ἀφίερωσεν δῆλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν,
ζῶν ἀκόμη, εἰς τὴν θεμελίωσιν ἀσύλου τινὸς δι' ὄρφα-
νας κόρας. αἴτινες, πεντακόσιαι τὸν ἀριθμὸν, ἀνετρά-
φησαν, καὶ αἱ μὲν προκρίνουσαι νὰ νυμφευθῶσιν ἐποι-
κίσθησαν, αἱ δὲ τὸν ἄγαμον βίον ἐκλέξασαι ἄλλως
πως ἀποκατεστάθησαν. Ὁ κύριος Eustace κάμνει
συνετάς τινας παρατηρήσεις περὶ τῆς συνεχοῦς ἐνώ-
σεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ φέρει τὸ
Λογδῖνον καὶ τὴν Γένοβαν ὡς ἔντιμα τούτου παρ-
αδείγματα.—

Τὸ πνεῦμα τῆς ἐμπορίας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλεημοσύνης
βαδίζουσιν δόμοι, καὶ ἐνεργοῦσιν ἐκ συμφώνου εἰς τὰς μητροπό-
λεις ταύτας. Τὰ ὑπὸ τῆς μιᾶς συναγόμενα πλούτη διανέμονται,
ὑπὸ τῆς ἀλλήλης· ὥστε, ἀνὴρ ἡ ἐμπορίκη πληροὶ τὰς ἀποθήκας αὐτῆς,
ἡ ἐλεημοσύνη κρατεῖ τὰς κλεῖς. Ἐνῷ ἡ μία καταβέτει προκυ-
μαῖας τινὸς θεμέλιον, ἡ ἀλλὴ ἀνεγείρει ἑκκλησίαν· ἐνῷ ἡ πρώτη
οἰκοδομεῖ παλάτιον, ἡ δευτέρα προικίζει νοσοκομεῖον· ἐνῷ εὐω-
χεῖται ἡ ἐμπορία εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἰθουσαν, ἡ ἐλεημοσύνη
καθητεῖται εἰς τὴν πύλην, καὶ διανέμει φροφὴν εἰς τοὺς πεινῶντας.

Τόσην στενότητα ἔχουσι τινὲς ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς
πόλεως ταύτης, ὥστε γείτονες ἐμποροῦν νὰ δώσωσιν
εἰς ἀλλήλους τὴν δεξιάν ἐκ τῶν παραθύρων. Μίαν
οὖτὸν κρατοῦσιν ἀποκλειστικῶς οἱ χρυσοχόοι, καθότι

αἱ μέσαι καὶ αἱ κατώτεραι τάξεις ἀγαπῶσι προσωπικὰ κοσμήματα ἔτι μᾶλλον καὶ τῶν ἀνωτέρων· Θηλυκωτήρια, δακτυλίδια, ἐνώτια, ἀλυσίδες, κτένια, μαργαριτάρια, κοράλια, κτλ., κατασκευάζονται ἐπίτηδες διὰ τοὺς πτωχοτέρους, κατωτέρας φυσικὰ ποιότητος.

Ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων οἰκοδομημάτων, εύρισκονται εἰς τὴν Γένοβαν θέατρον, πανεπιστήμιον, βασιλικὸν γυμνάσιον, ἐξ ἐμπορικὰ σχολεῖα, καὶ βουλευτήρια καὶ δικαστήρια.

Αἱ τοῦ πολιτεύματος μεταβολαὶ εἰς τὴν Γένοβαν ἔχρημάτισαν συντόμως αὗται. Ἡ Γένοβα ἀνῆκεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους μέχρι τῆς πτώσεως τῆς αὐτοκρατορίας, καθ' ὃν χρόνον ἐπέρασεν εἰς τὴν ἑξουσίαν τῶν Λογγοβάρδων. Ἐκ τούτων ἥρπασεν αὐτὴν ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ Μέγας, καὶ κατέστησε συμβούλιον πρὸς διοίκησιν αὐτῆς. Ἀλλ' ὅτε περὶ τὸ 1100 ἀνεψύσαν διχόνοιαι καὶ πάλαι περὶ τοῦ στέμματος τῆς Ἰταλίας, οἱ Γενουήνσιοι, οἵτινες εἶχον ἡδη πλουτήσειν ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀπεφάσισαν νὰ μὴν ἀφεδῶσι πλέον εἰς τὴν διάκρισιν ἀντιμαχομένων μοναρχῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν διώρισαν ὑπατονάνταν νὰ τοὺς διοικῇ. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς κυβερνήσεως διέρκεσε περὶ τὴν μίαν ἑκατονταετήριδα: διεδέχθη δ' αὐτὸν ἡ ἑτήσιος ἐκλογὴ ἄρχοντος, ὑπὸ τονομα Podesta, ἐκ γειτονικῆς τινὸς πολιτείας, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δεινῶν ὅσα ἐπέφερεν ἡ μεταξὺ τῶν ἐντοπίων εὐπατριδῶν ἀντιεξίλια. Ἀπὸ τοῦ 1270 μέχρι τοῦ 1340 ἀκατάπαυστος διχόνοια ἐβασίλευε, προσρχομένη ἀπὸ τὰς τῶν εὐγενῶν ἐπιχειρήσεις νὰ λάβωσι πᾶσαν τὴν δύναμιν εἰς τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν δημοτικῶν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζωσιν αὐτούς. Ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ παύσωσιν αἱ διχόνοιαι αὗται, ἀπεφασίσθη νὰ διορίσωσιν ἡγεμόνα ἐπὶ ζωῆς, ὑπὸ τονομα Doge· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου νὰ μεταβαίνῃ ἡ ἄρχη καὶ ὁ τίτλος εἰς ἄλλον, ἀπὸ τοὺς πολίτας ἐκλεγόμενον.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο πολίτευμα διέρκεσε σχεδὸν διακόσια ἔτη· ἀλλὰ καθ' ὅλον αὐτὸν τοῦ χρόνου τὸ διάστημα δὲν ἔλειφαν ἀκαταστασίαι καὶ ταραχαῖ. Ἐκαστον κόμμα ἐπρίτεινεν ὡς Δοῦκα (Doge) τὸν ἕδιον αὐτοῦ φίλον, καὶ πολλοὶ Δοῦκες βιαίως ἐθανατόνοντο· πολλάκις δὲ καὶ διωρίζοντο συγχρόνως διάφοροι Δούκες. Ἐπὶ τέλους, τὸ 1528, ἐπέτυχεν δ' Ἀνδρέας Δωρίας νὰ μεταρρύθμισῃ τὸ πολίτευμα, περιορίσας εἰς δύο ἔτη τὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἑκάστου Δουκὸς, μετὰ συμβουλίου νὰ τὸν βοηθῇ καὶ χαλινόνη. Ἡ κυβέρνησις ἦτον ἀριστοκρατική, τουτέστι τὰ ὄνοματα ὅλων τῶν εὐπατριδῶν ἦσαν εἰς βιβλίον καταγεγραμμένα, καὶ ἐξ αὐτῶν καὶ αὐτῶν μόνον ἡμέροι εὐ ἐκλέγεται ὁ Δούκης, καὶ οἱ λοιποὶ τῆς κυβερνήσεως ὑπάλληλοι.

Τὸ σύστημα τοῦτο διέρκεσεν ὑπὲρ τὰς δύο ἡμισυ ἑκατονταετηρίδας μέχρι τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου, διστις μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἐτάραξε καὶ τὴν Γένοβαν. Οἱ Γάλλοι πρῶτον μὲν ἐβοήθησαν τοὺς δημότας νὰ ὑπερισχύσωσι κατὰ τῶν ἀριστοκρατῶν, ἐπειτα δὲ ἔλαβον εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν κυβέρνησιν. Μετὰ

πολλὰς μεταβολὰς ἡ Γένοβα συνεσωματώθη μὲ τὴν Γαλλίαν τὸ 1805, καὶ οὕτω πως ἐξηκολούθει ἔως τὰ τέλη τοῦ πολέμου εἰς δὲ τὴν ἐν Βιέννη Συνέλευσιν, μεταξὺ τῶν πολλῶν κανονισμῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Εὐρώπης, ἐψφρίσθη νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ βασιλεῖον τῆς Σαρδινίας ἡ Γένοβα, καὶ νὰ συγκροτῇ μέρος αὐτοῦ. Οὕτω δ' ἔγινε, καὶ οὕτω μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθεῖ.

Εἰς τὸ διάστημα τῶν προειρημένων πολιτικῶν μεταβολῶν πολλάκις ἡ Γένοβα ἐπολέμησε μὲ ξένα ἔθνη· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μας νὰ ἐξιστορήσωμεν τοὺς πολέμους τούτους· ἀνῆκεν μᾶλλον εἰς ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν διτὶ αἱ ἐμπορικαὶ αὐτῆς πράξεις ἐφθασαν εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν περὶ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, πρὸς δὲ τὰ τέλη τῆς παρελθόντος ἑκατονταετηρίδος κατήντησαν εἰς δεινὴν θέσιν, πλὴν ἔκτοτε πάλιν ἀνεξωγονήθησαν. Ἡ Γένοβα ἡ ἐμπορικὴ πόλις ἐκρεπενὰ γένη, ἡ οὐδὲν ἀξιοσημείωτον, καθότι οὔτε καρποφόρος εἶναι ἡ γῆ αὐτῆς, οὔτε πολύτιμα μέταλλα περιέχει. Ταῦτα πάντα νοήσαντες οἱ φρόνιμοι Γενουήνσιοι, διεύθυναν εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ κυριώτερον τῆς προσοχῆς των.

Ἡ Γένοβα τιμᾶται μὲ γενικὸν διοικητὴν, φρουρὰν, καὶ γερουσίαν ἡ ἀνώτατον δικαστήριον. Οἱ κώδηκες τῶν νόμων, καὶ πολιτικοὶ καὶ ἐμπορικοὶ, οἱ παρὰ τῶν Γάλλων εἰσαχθέντες, διετηρήθησαν. Οἱ Γενουήνσιοι χειροτεχνοῦσι μεταξώτα, μάλινα, καὶ βειβακερὰ ὑφάσματα, ὡς καὶ χαρτίον ἐξάγουσι δὲ, τρόποις τούτοις, δρύζιον, κάνναβιν, καὶ ἔλαιον· δλα τὰ ἔαγόμενα συμποτοῦνται κατ' ἔτος εἰς δέκα περίπολο ἑκατομμύρια διστήλων· τὰ δὲ εἰσαγόμενα εἰς δεκαέντε, φερόμενα ἐξ δλων τῶν τῆς Μεσογείου ἀνατολικῶν μερῶν.

Οἱ Γενουήνσιοι εἶναι ἀριστοὶ ναῦται, καὶ ταξιδεύουν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὸ Εὔξεινον Πόντον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ωκεανόν. Γενικῶς εἶναι ὁζύντες, δραστήριοι, φειδωλοὶ, καὶ φιλόπονοι. Οἱ πληθυκὸς ὅλου τοῦ Δουκάτου εἶναι περὶ τὰς 208,000, ἐξ ὧν 94,000 κατοικοῦν ἐντὸς εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ 22,000 εἰς τὰ προάστεια. Ἡ πόλις φαίνεται νὰ κυβερνᾶται πράστατα ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ κυριάρχου τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδινίας.

ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΟΝΥΧΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΩΝ.—Συμβαίνει καὶ κάποτε νὰ αὐξάνωσιν αἱ τρίχες καὶ οἱ ὄνυχες τῶν νεκρῶν, καὶ μιτά τὴν τοῦ σώματος δικυσίαν. Τὸ Ἡμερολόγιον τῶν Σοφῶν ἀναφέρει γυναῖκας τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εὑρέθησαν τεσσαράκοντα τρεχρόνους μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ σώματος τόσον αὐξημέναστε καὶ νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰς χαραμάδας τῆς νεκρήκης. Αἱ τρίχες αὗται ἐθρυβάλισαν ἐγγιγιθεῖσαι. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ μεσαῖνος, τοιαῦτα φαινόμενα μναν τοὺς νεκροὺς νὰ λογίζωνται μάγοι. Ἐξωρύστο δὲ τὰ σώματα των, καὶ ἀφοῦ ἐκαίσαντο, διεσκορπεῖτο εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ στάκτην.